

JANKO LEBAN:

Miličina punčka.

ed vsemi darovi, ki jih je o Božiču prejela mala Milica, ji je bila najdražja precej velika, srčkana — punčka.

Toliko da je zjutraj odprla oči, že je pogledala na svojo punčko, ki je blizu nje ležala na stolu. In toliko da je vstala, že je imela svojo punčko v naročju! Oblekla ji je lično oblačilce in pisano čepico ji je postavila na glavo. Potem šele je smela punčka sesti z njo za mizo k zajtrku. Čez dan je punčko nesla ali peljala v vozičku pod milo nebo ali pa jo je dejala v zibko ter jo zibala.

Izkratka: Milica je imela veliko veselje s svojo punčko ter jo ponosna kazala svojim prijateljicam in znankam.

Bilo je neke nedelje po Božiču. Mati se je bila napotila v cerkev. Vzela je s seboj tudi Milico, ki je tedaj že hodila v šolo. Mati in hčerka sta sedli v klop blizu prižnice. Milica je pobožno sklenila roke, kakor se to spodobi dobremu otroku v cerkvi. Gospod župnik je stopil na prižnico ter jel propovedovati. Milica ga je pazljivo poslušala. Seveda ni vsega razumela, kar je gospod pravil, a eno si je vendar zapomnila. Gospod župnik je pravil o veliki ljubezni Boga, ki je poslal svojega edinega Sina na svet zato, da bi nas odrešil.

„Tudi ljudje“, tako je opomnil propovednik, „naj bi se medsebojno ljubili in si drug drugemu izkazovali dobrote, posebno ubožčkom. Če treba, naj bi žrtvovali svoje najdražje, če le morejo pomagati ubogemu človeku in ga rešiti!“ —

Milica je večkrat mislila na te besede.

Prišla je druga nedelja, in zopet je odšla Miličina mati v cerkev. Takrat pa je pustila Milico doma, da je z dekle varovala dom, ker oče — trgovec — je bil odpotoval po svojih opravkih.

Milica je uprav sedela sama v sobi. Svojo punčko je bila baš oblekla v praznje oblačilce, ko nekdo zunaj pozvoni. Milica odhiti odpret in

glej: pred njo je stala jako ubožna deklica! Po priliki ji je bilo osem let. Njena lica so bila bleda in uvela. Njene oči so tožno pogledovale. Od mraza se tresoč, pomoli velo ročico proti Milici ter jo zaprosi milodara.

„Sama sem z deklo doma in ti ne morem ničesar dati,“ žalostno deje Milica ter hoče zapreti vrata. Toda mlada beračica stegne roko skozi napol odprta vrata ter s solzami v očeh iznova poprosi za kako malenkost. Zdaj se Milica spomni župnikovih besed... Beračici veli, da naj počaka. Potem stopi v sobo, vzame z naslanjača punčko, jo poljubi ter odnese ubogemu otroku, rekoč: „Ná, moje najdražje; drugega ti ne morem dati ničesar!“

Ubogi otrok ni hotel sprejeti darila, a Milica mu veli: „Vzemi, vzemi! Moraš vzeti!“

Mlada beračica jo hvaležno pogleda, vzame ter odide...

Cerkveno opravilo je kmalu minilo, in mati se vrne domov. Ko stopi v sobo, najde Milico pred prazno zibko ter vpraša: „Kje pa imaš punčko, Milica? Naposled si se je že naveličala?“

Milica je molčala. Ko pa mati išče punčko in je ne najde, resno povpraša, kam je dejala punčko. Milica jokaje materi pove, kaj se je zgodilo. Mati jo ganjena objame in ji otere solze, rekoč: „Ne žaluj, Milica, za to. Meni je drago in milo, da si do ubožčkov usmiljena. Pa zakaj si beračici podarila uprav punčko?“

„Ker nisem drugega imela in ker je gospod župnik — saj veš, tisto nedeljo — rekel, da naj damo ubožčkom svoje najdražje.“ —

Mati se je smehljala, poljubila hčerko, obljubivši, da ji kupi drugo punčko.

Nekaj dni potem se je zglasila v hiši Miličinih staršev uboga, bolehná žena z osemletno hčerko ter je želela govoriti z Miličino materjo. Mati pride in vpraša ženo, kaj bi rada.

„Prihajam, da se vam prav srčno zahvalim!“ deje uboga žena ter pojasni, da je njena hčerka dobila od Milice punčko. To je prodala in z denarjem sta si s hčerko kupili kruha in se rešili največje bede. Uboga žena Milici hvaležno stisne roko ter ganjena vzklikne: „Bog ti plačaj, ljubi, dobri otrok, ter blagoslovi tebe in vso vašo rodovino!“

Mati obdari beračico in kó otrok in žena odideta, reče Milici: „Zdaj vidiš, kako sladko je človeku pri srcu, če pomagamo ubožčkom, in kako Bog blagoslovi tako dejanje!“

Kmalu po tem dogodku je prišel k Miličinim staršem na obisk navadni gost rodovine — stric Niko. Postavil je na mizo zabojček, privedel Milico zraven ter rekel: „V zabojčku je nekaj zate! Ugani, kaj!“

Milica zabojček na rokah potehta ter izpregovori: „Orehi so ali lešniki!“

„Zgrešila si! Ugibaj še nadalje!“ reče stric.

„No, morebiti so pa notri sladkarije ali pa knjiga s podobami,“ pravi deklica.

„Ne, ne; nekaj še lepšega!“ se smeje stric.

Ob teh besedah stric Niko odpre zabojček, in pred veselo strmečimi Miličinimi očmi leži Miličina — punčka!

Milica iznenadena zakriči in objame strica. Ta pove, da je videl punčko pri starinarju ter takoj spoznal po nekem traku, da je to Miličina punčka. Izprva je sumil, da je punčka ukradena. Saj je vedel, da bi Milica izlepa ne dala od sebe punčke, ki ji je bila v veliko veselje. Vpraša torej starinarja, kako je dobil punčko. Ta pojasni, da od neke žene, ki je pa, dasi jako uboga, znana poštenjakinja. Njena hčerka je dobila punčko v dar namesto denarja od mlade deklice.

„Za to stvarjo tiči nekaj posebnega, čemur moram priti do dna,“ si misli stric Niko. Pogodi se s starinarjem ter kupi punčko.

Ko je stric Niko pri sorodnikih zvedel vso povest o punčki, je bil brdke Milice iskreno vesel. Ta pa se je radovala zopet najdene punčke. Hranila jo je še več let potem v spomin in tudi nadalje ji je bilo v posebno veselje, če je mogla komu pomagati in storiti dobro.

Jutro na polju.

Ščink, ščink, ščinka, ščink,
ščinkavček zapoje;
vrh cvetoče črešnje
žvižga kos po svoje.

Tresorepka raja
po zorani njivi,
pa ji ponagaja
vrabček lahkoživi:

„Kdo je tista pika
med zemljó in nebom,
tak učeno sika
gor pod solnčnim hlebom?“

„To je brat škrjanček,
taščica pograja,
„kronani pijanček,
ki tam gor razsaja.“

„Kdo je tista coklja,
ki se bliže maje,
tak grdo se dere,
črna kakor saje?“

„Vrabec, to je vrana;
tebe bi požrla,
ko bi tu na polju
zdaj-le te uzrla.“

Vrabec se ustraši,
s polja jo popiha,
pri pohlevnih putkah
pride do oddiha.

Uta.